

DE BAZUIN.

Stemmen uit de Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland.

(Ten voordeele der Theologische School te Kampen.)

Vrijdag 21 Februari 1890.

Jaar 11 : La. Blaagt de bazuin!

Is het voor u liever wel de tijd / dat gij woont in uw gewelfde huizen, en zal dit huis woest zijn? Hagg. 1:4

Dit blad verschijnt des Vrijdags. Prijs per 3 maanden. fr. per post. f 1.50. Voor Oost-Friesland en Amerika f 1.75. Voor Z.-Afrika f 3. Abonnementen buiten het Rijk moeten per kwartaal vóóruit worden betaald. Afzonderlijke Nrs 12½ ct. Advertentiën van 1-10 regels f 1; elke regel meer 10 cts. Boekh. advertentiën 3/2 maal.

UITGEVER:
H. BULENS,
WINTERSWIJK.

Advertentiën en bestellingen vrachtfrij te adresseeren aan den Drukker G. PH. ZALSMAN te KAMPEN. — Officiële Berichten enz., Stukken der Medewerkers, en Buitent. Bladen aan de ADMINISTRATIE TE KAMPEN; (Dhr. C. MULDER.) — Binn. Bladen, Intezenden Stukken en Werken ter recensie aan de REDACTIE TE AMSTERDAM; (Ds. W. H. GISPEN). —

Kerkelijke en Gemeentelijke Berichten, enz.

OOST- en WEST-BARENDRECHT, Ja. nuari 1890. Daar alhier twee Gemeenten bestonden der Christelijke Gereformeerde kerk, werd reeds eenige tijd van beide zijden de noodzakelijkheid gevoeld om ééne Gemeente te worden, wat ook verwezenlijkt is, daar beide weer één zijn geworden, zoodat die klove nu geheel is. Breke spoedig; de tijd aan, dat al de belijders van den Christus saam mogen vereenigd worden, tot uitbreiding van Gods Koninkrijk en tot eer Zijns Naams.

Namens den Kerkeraad.
Hk. VAN ESSEN, Oudl.-Scriba.

WILDERVANK, den 12 Februari 1890. Klassieke vergadering te Stadskanaal D. V. Woensdag den 5 Maart e. k. De afgevaardigden worden verzocht de collecten voor Inwendige Zending en Theologische School mee te brengen.

D. H. VENEMA,
Classe Corresp.

ROUVEEN, den 12 Februari 1890. Heden avond werd alhier na gehouden godsdiensttoefening en aanroeping van den Naam des Heeren, onder leiding van den WelEerw. Heer Ds. J. van Aaken, tot de stemming van een Heer en Leeraar overgegaan, waarop uit een voren aan de gemeente voorgestelde nominatie met alle stemmen tot Heer en Leeraar dezer gemeente beroepen werd, de WelEerw. Heer H. J. van Haeringen predikant te Werkendam. Bekrone de Heere deze onze zo eene-gezinde roeping met zijnen onmisbaren zegen, tot eer zijns Naams, en tot heil onzer gemeente, en geve Hij Z. Eerw. veel licht in den weg, om eene hem welbehagelijke keuze te mogen doen.

Namens den Kerkeraad,
A. KISTEMAN, Scriba.

HARDERWIJK, 13 Februari 1890. Ten tweeden maal ontving onze geliefde herder en leeraar Ds. van Mantgem een beroep naar de gemeente te Voorburg, Ned. Gerf. (dolerende). Geve de Heere van licht en leven hem ook dat licht, om eene hem welbehagende keuze te doen.

Namens den Kerkeraad,
J. JANSSEN, scriba.

HERWIJNEN, 13 Februari 1890. Heden na den avondgodsdienst werd onze gemeente verontrast door de bekendmaking, dat onze beminde leeraar Ds. R. Loman eene roeping had ontvangen van de gemeente te Hoofddorp, Haarlemmermeer. Dat de Heere Z. Eerw.'s hart moge neigen voor de roeping te bedanken, is aller wensch en bede.

Namens den Kerkeraad,
K. VAN ZEE, scriba.

WERKENDAM, 16 Febr. 1890. Gisterenmorgen na den godsdienst maakte onze veel beminde en hooggeachte leeraar Ds. J. van Haeringen de gemeente bekend, eene roeping te hebben ontvangen van de gemeente te Rouveen. De Koning zijner

kerk, als de medelijdende Hoogepriester in den hemel, die onze bede weet en onze behoeften kent met betrekking tot onzen leeraar, geve, dat wij wel dra het beslissend woord uit zijnen mond mogen hooren, geen vrijmoedigheid van 's Heeren wege te hebben ons te verlaten. Zoo ruste 's Heeren goedkeuring op leeraar en gemeente.

Namens den Kerkeraad,
A. BRIJEN, Scriba.

HAARLEMMEER o/z., 16 Febr. 1890. Gisteren werd door 'e mansleden der gemeente tot herder en leeraar gekozen Ds. J. van Haeringen te Werkendam. Dat de man onzer keuze ook thans de man van 's Heeren raad moge zijn en wij spoedig mogen vervuld door een voor ons gunstig besluit, is onze bede.

Namens den Kerkeraad,
A. COLIJN, Scriba.

SLIEDRECHT, den 17 Februari. Gisteren was het voor de Gem. een blijde dag, daar onze geachte Leeraar Ds. Esselink in de vorige week tot ons overgekomen, in de morgenuit plechtig in de Gem. werd bevestigd, door Z. Eerw.'s zwager Ds. Brunkelaar van Leens, naar aanleiding van Jesaja 52: 7. Des avonds nam hij den herderstaf op in deze volkerijke Gem., naar aanleiding van 2 Thess. 1: 7. Een groote schare was bij deze gelegenheden getuige van onze blijdschap; 's avonds vooral kon ons ruim kerkgebouw de menigte niet bevatten. Ook de Burgemeester, Secretaris en de beide Welhouders waren in ons midden. Dank aan Z. Eerw.'s zwager voor de zegenbede over Leeraar en Gem. uitgesproken: Dank aan allen, die deze plechtigheid wilden bijwonen. Maar bovenal dank aan Hem, Die ons, na 4 maanden herderloos te zijn geweest, zoo onverdiend aan onze zijde, zoo spoedig wilde begiftigen met dezen zoo zeer begierden dienstknecht. De Heere zegne vooris Leeraar en Gem., en geve dat hij bij en met ons zij tot in lengte van dagen, tot eer van Zijnen groeten Zender, en kon het zijn tot heil veler onsterfelijke zielen. Dit is de wensch van Kerkeraad en Gemeente. Namens dezelve,
B. V. D. WIEL, scriba.

IDSKENHUIZEN, 18 Febr. '90. In den loop der vorige week ontving onze geliefde leeraar een roeping van de Chr. Ger. Gem. te Appelscha. Dat de gemeente biddende voor haren leeraar moge zijn, opdat hij Gods wil in dezen moge kennen en mocht het zijn, dat zijn besluit dan ook weldra zij 'Ik wensch in uw midden te blijven.'

Namens den Kerkeraad,
A. R. ANEMA, Scriba.

Ontvangen voor de Theol. School.

Van de Gem. te Meppel	(6 Dec. coll.)	f
Ruinerwold	Id.	22,24
Hoogeveen	Id.	23,75
Dedemsvaart	Id.	22,35
Nijveen	Id.	16,70
Hollandscheveld	Id.	6,—
Zuidwolde	Id.	1,65
Wezep	Id.	10,—
Deft	Id.	33,70
Leek	Id.	8,—
Marum	Id.	11,32
Koornhorn	Id.	4,16

van de Gem. te Grootegast	f
Oldekerk	7,89
Stroobos	6,16
Niezijl	10,19
Munnekezijl	16,25
Oldelove	4,—
Ennumatil	4,52
Langslag	12,25
Zalk	5,88
Hasselt	7,80
Genemuiden	7,—
Ambt Vollenhove	7,10
Zwartsluis	5,—
Staphorst	9,50
Rouveen	7,45
Kamperveen	22,—
Ureterp	2,05
Bergum	3,10
Drachten	6,55
Drocham	12,—
Onlega	4,50
Rottelvalle	8,07
Surhuisterveen	2,12
Ureterp	7,10
Veenwoudsterwal	2,17
Westergest	1d.
Den Ham	4,45
Groningen	10,07
Diuteloord	58,14
Schiedam	21,16
Zevenbergen	39,07
Nagift op de coll. der Gem. te Utrecht	10,65
Van de Jongelingsvereniging te Beilen	5,—
J. NEDERHOED, Penningm.	5,97

Middelstum, 17 Februari 1890.

Ontvangen voor de Uitbreiding der Theol. School de volgende Jaarlijkse bijdrage

Classis Zwollle.	f
Class. Coll. Corresp. P. Kramer te Zwartsluis.	2,—
Zwollle.	2,—
N. N.	J. NEDERHOED, Algem. Thes.
Middelstum, 17 Februari 1890.	

Ontvangen voor de Zending.

Door Ds. Nederhoed, een ged. der coll. op het Noordel. Ev. Zind. feest in 1889.	f
Van de familie van Haeringen, J. Kistemaker en Joh. van der Graaf te Dedemsvaart	50,—
Door J. Kleinwijnenhuis, van het Zondag-avondgezelschap te Linde, Gem. Den Ham	25,—
Door Ds. Daurema te Urhuizen, v/d cants-vereén. der Jongel.-vereén. f 33,— en f 5,— ged. geoll. op het 4 jaartest te zamen	12,50
Uit het busje van Willem en Martien van der Lee te Maassluis	38,—
Van Ds. Goris te Vroomshoop	6,54
Door Ds. Kool, uit het busje van enkele kinderen eener catechisatie te Wirdum	2,20
Door Hoofddorw. J. Minderaa, uit het Zind. busje in de Chr. school te Nien-weidijk, gem. Almkerk	3,78
Door Ds. v. Brummen, gev. in het kerk-	5,—

Korte Uitlegging van het Algemeen Reglement van 1869.

I.
Ten dienste van ongeleerden en minkundigen wenschen wij eene korte uitlegging te geven van het Algemeen Reglement, dat niet alleen een voor-naam struikelblok is tegen de vereeniging met de Ned. Gereformeerden, maar dat ook, sinds Dr. Kuyper daar-over een afkeurend oordeel heeft uitgesproken, bij sommigen onzer wan-trouwen heeft opgewekt. Stemmen zijn opgegaan om dit Reglement geheel uit de wereld te helpen, althans het belangrijk te wijzigen, of wel te vervan-gen door de Dordsche Kerkorde, ook al komt er van de vereeniging voor-loopig niets.

Minkundigen moeten uit dit een en ander den indruk krijgen, dat er toch wel iets heel gevaarlijks in dat Reglement staat, want als er niets van aan was, zou Prof. A. en Ds. B. er niet zoo ernstig bezwaar in hebben!

Wij willen dan dit Reglement eens nauwgezet lezen en beginnen met

zakje te Dordrecht, Lindengracht	f
Door Ds. v. Minnen te Utrecht, van de fam. W., voor het huis van Van Alphen	2,—
Door J. A. Helmus te Burum (Friesl.), uit het busje van het Zondagavondge-zelschap	6,—
Van de Zind.-vereén. te Leiderdorp een ged. der coll. bij gelegenheid van een bidstond geleid door Ds. J. J. Impeta	6,70
Van J. te Oppendoorn	25,—
Van N. N. te Zwolle	2,50
Van A. van der Zee te Hoek van Holland	2,50
Door Ds. van Andel, Class. corr. voor de zend. te Leuwarden v/d lezers van „Het Mosterdzaad“ te Britsom	
Door idem, v/d Meisjesver. „Bidd. en Werk“ te Leuwarden	12,21
Door idem, v/d Meisjesver. te Britsom	1,—
Door Ds. H. v. d. Veen te Ferwerd, uit het busje der Jongel.-vereén	10,—
Door idem, uit het busje der Jongel.-vereén	3,—
Door Hoofddorw. Hummel, de Zondag-avond coll. v/d Jongelieden-vereén te Assen over 1889	2,—
B. DE MOEN, Penningm.	5,80

Doesborgh, 18 Febr. 1890.

Zending onder Israël.

Door Mej. Z. Bolt te Middelstum: van de Meisjesvereniging	f
Door Ds. Nederhoed: gedeelte der col-lecte van het Noordelijk Ev. Zendingst-feest van 1889	10,—
Door Br. K. de Geus: van Ds. Barger te Driebergen: uit de kas voor In- en Uitwendige Zending	25,—
Van N. N. te Heemse	5,—
Van N. N. te Zwolle: een postbewijs	2,50
Gevoeden in de collecte te Alblasdardam	2,50
Van C. v. d. Sar, Loosduinen	0,50
Welk een genot, dat Middelstum geregeld aan Israël blijft denken; aanzienlijke bijdragen vloeien van daar, gelijk ook uit sommige andere plaatsen, telken jare ons toe; voor die gaven, alsmede voor al het andere betuigen we gaarne onzen hartelijken dank.	
E. KROEPVELD, Secr.-Penningm.	3,—

Inw. Zending Prov. Zuid-Holland.

In goede orden ontvangen de collecten der	f
Gem. te Olfen a. d. Rijn	28,33
Rijnsburg	16,14
Door den heer J. H. Donner Jr. van de Hulpendingsver. uitgaande van de Jongelingsver. Obadja te Leiden	4,31
Door den heer F. van den Heuvel van het Bestuur der Zondagsschoolver. Jozef te Gouda	3,—
Door den heer Ds. van den Berg van Ja-eoba Zeldendijk te Gouda	1,—
Door den heer F. van Leeuwen uit het ge-zelschapsbusje te zijnen huize te Gouda	12,78
Ons laatste verzoek schijnt weerklink te hebben gevonden. Onze arbeid is ongetwijfeld besproken; er werd voor geboden en gegeven. Bewerke de Heere meerdere harten! Hartelijk dank aan alle de	

Art. 1.

Het luidt aldus:
De Christelijke Gereformeerde kerk in Nederland erkent volledig en zonder eenige zinsbehouding als uitdrukking van haar geloof: de Nederlandsche geloofsbelijdenis, vervat in de 37 Artikelen, den Heidelbergschen Catechismus en de Leerregels vastgesteld in de Synode van Dordrecht 1618 en 1619.

In de openbare godsdiensttoefening ge-bruikt zij de formulieren van den Doop, Avondmaal, Oefening van de Kerkelijke tucht, Bevestiging van kerkediena en In-zegening des huwelijks, die in de Synode van 1618 en 1619 zijn goedgekeurd.

In het bestuur der kerk wordt, zoo-veel de omstandigheden het niet verhinde-ren, de Kerkorde gevolgd van de Synode van 1618 en 1619.

Het onderwerp waarvan hier iets ge-zegd wordt is: de Christelijke Gere-formeerde Kerk in Nederland.

Kerk is enkelvoud. Er wordt één persoon, één lichaam mede bedoeld. Men drukt er mede uit dat men, het-geen hier gezegd wordt, zegt van één lichaam, dat niet bestaat op eene en-kele plaats, maar een lichaam dat bestaat

gevers en geestes, inzonderheid onzen vrienden te Leiden en te Gouda. Make de Heere het voorts wel!

Namens de Comm.,
J. STRIJS, Penm.

Rhoon, 17 Febr. '90.

Inwend. Zind. in Noord-Brabant.

Ontfangen in hartelijken dank:	f
van Ds. M. v. d. B. te Ambt Vollenhove	2,50
van Jonkheer Elout v. Soeterwoude, 's Hage	10,—
van Me. Koekeles, Meisjeskring Esther Dordrecht	4,50
van J. Postema te Sneek, van de Chr. Jongel. Ver. „Vreest God enz.“	2,—
van A. W. S. te Vlaardingen	10,—
door P. Koster te Zegwaard en Zoeter-meer van de Chr. Jongel. Vereén.	3,04
door Ds. Daurema te Urhuizen, gift van de Jongedochters-Vereén.	5,—
Deze bijdragen zijn reeds een antwoord op ons verslag. Dat zulke antwoorden zeer vele mogen in-komen. Wij hebben er groote behoefte aan.	
Namens de Commissie, Js. VAN DER LINDEN.	

's Bosch, 14 Febr. '90.

Collecten ten behoeve der Evangelisatie

In de Prov. Groningen.

Van de Gem. te St. Kanaal	f
O. Pekela	6,79
Midwolda	15,47
Winschoten	8,72
Ennumatil	6,37
Leek	10,75
Marum	6,75
Koornhorn	7,15
Grootegast	3,27
Oldekerk	11,65
Stroobos	7,30
Niezijl	7,22
Munnekezijl	13,58
Oldelove	3,75
Zuidhorn	2,88
Uit de Zendingbus van de Chr. School te Ennumatil	8,67

Gecollecteerd op het feest der Jongel.-ver-eeniging te Winsum
Van eene zuster uit N. Beerta door bezor-ging van Ds. Harkema
De Comm. zegt den gevers hartelijk dank en be-veelt de goede zaak, die vrij wat geldelijke opoffe-ring vraagt, in de belangstelling der gemeenten en der Chr. Jongel.-verenigingen dringend aan. Ook kindergaven zijn ons zeer aangenaam. Ennumatil en Winsum hebben een goed voorbeeld gegeven! Vinde het navolging!

Namens de Comm. voorn.,
H. VAN HOOGEN, Penningm.
Wildervank, 14 Febr. '90.

DE KONING LEVE!

Geloofd zij God, dag aan dag over-landt hij ons!

Aan dat woord dachten we, toen we, met heel ons volk, 's Konings Verjaardag weder viers mochten.

Bange dagen doorworstelde het Vader-land, toen de berichten van het Loo zooveel deden vreezen; deden vreezen dat de zware slag ieder oogenblik kon vallen, en op 19 Februari geen aangrijpend Wil-helmus meer klinken zou, uit klokkenpel of trompet.

Maar zie, die bange dagen gingen voorbij en blijde dagen braken weer aan, toen de sprake ging door het land: de Koning herstelt, de Koning werkt weder, de Koning leeft; toen er gefluisterd werd: de Koning heeft geboden, geboden met zijn volk, en God in den hemel heeft die bede genadiglijk verhoord!

Nederland heeft zijn Koning nog! Zelfs kon Z. M. weder op zijn geboortedag de grooten des lands ten maaltijd noodigen.

Te zwak om aan dien feestdich mede aan te zitten, kon Z. M. toch erkenen in zijne kamers ontvangen, en in die enkelen heel zijn volk, dat van harte tot hem

komt, en zegt: Sire! nog vele jaren na dezen!

Ons volk is zoo eenvoudig, zoo harte-lijk, als het met Oranje te doen heeft en aan zijn Koning denkt. Het heeft zijn Koningin zoo lief, omdat het weet dat zij Oranje lief heeft, en in haar ziet eene verstandige vrouw, die een geschenk des Heeren is, allereerst voor haar Konink-lijken gemaal, daarna voor heel haar volk. Het hangt met zijn hart aan de jonge Prinses, in welke het heidenbloed der Oranjes vloeit, en uit welke eens moge voortkomen een geslacht dat, evenals het aloude geslacht der Oranjes, het kenmerk drage van een hooge afkomst, het kenmerk van een zielenadel, gelijk de doorluchtige, wijze en vrome moeder des Zwijgers haren zoon schonk!

De Koning leve!

God geve Hem gezondheid en krachten om, nog lange, als 's Lands Vader, de dik-werf twistende kinderen bijeen te houden!

De Koning leve! en God bereide hem, door zijne genade in Jezus Christus, ook tot het sterven; opdat, als de droeve dag des doods aanbreekt, het volk moge zeggen:

de Koning leeft!

de bepalingen der Dordsche kerkorde van 1618 en 1619.

In het bestuur der kerk immers wordt de Dordsche kerkorde gevolgd.

Alle bestuursdaden moeten in overeenstemming zijn met die kerkorde.

En waar nu in die kerkorde het recht en de bevoegdheid der plaatselijke gemeenten onder hare kerkeraden erkend is en gehandhaafd wordt, zoo spreekt het van zelf, dat al die bevoegdheden die de D. K. aan de plaatselijke gemeenten, onder hare kerkeraden, toekent, in het Algemeen Reglement zijn aanvaard en gewaarborgd worden.

Nooit zal een onpartijdige rechter anders oordeelen. Want dit Algemeen Reglement is voor den rechter de wet, waarnaar hij oordeelt. Hij vraagt dus: wat staat er in die wet geschreven; en ten tweede: aan welke zijde ligt de afwijking, de overtreding? En daar nu deze wet voorschrijft: in het bestuur der kerk wordt de Dordsche kerkorde van 1618 en 1619 gevolgd, zal dus ook de rechter te onderzoeken hebben, of, in een gegeven geval, de Dordsche kerkorde al of niet gevolgd is.

In den diepsten grond is dus, eenig en alleen, de Kerkorde van 1618 en 1619, de regel van de kerkregering en niet een daar buiten- of daar bovenstaand Reglement.

Het Algemeen Reglement is alleen de vorm waarin de kerk, krachtens de Staatswet, aan de Regeering des Lands kennis geeft, niet van haar oorsprong, maar van haar bestaan en van de wijze haars bestaans.

De kwestie van den eigendom der stoffelijke goederen eener plaatselijke gemeente blijft daarbij, zoolang er niet in een afzonderlijk reglement in voorzien is, eene opene kwestie, omdat de Dordsche kerkorde van 1618 en 1619 daaromtrent niets bepaalt.

De woorden: »zoo veel de omstandigheden het niet verhinderen,« slaan op die bepalingen, die betrekking hebben op de verhouding van de vroegere Gereformeerde Staatskerk tot de burgerlijke Overheid. De Christelijke Gereformeerde kerk laat zich, als zoodanig, over die bepalingen niet uit, verwerpt ze dus ook niet in theorie. Zij aanvaardt alleen het bestaande, de veranderde verhouding tusschen Kerk en Staat, als feit, en tengevolge daarvan de onmogelijkheid om de kerk te besturen ook naar de bepalingen, die op de vroegere verhouding der Gereformeerde kerk tot de burgerlijke Overheid betrekking hebben, wyl »de omstandigheden« dit verhinderen.

Het overige van dit artikel is zoo duidelijk, dat het geene uitlegging noodig heeft. Niemand, in de Christelijke Gereformeerde kerk, is ooit op de gedachte gekomen, dat in dit art. eenig kwaad school, totdat er, door broeders, die in een ander kerkverband leven dan wij, aanmerking op gemaakt is. Aanmerking, welke ons de woorden van een rechtsgeleerde herinnerden, die op de vraag: of zoo iets werkelijk in de wet zat? ten antwoord gaf: *het zit er eigenlijk niet in, maar men kan het er wel uithalen.*

Vraagt men echter, of het artikel niet duidelijker kon zijn, dan antwoorden wij onomwonden: Ja!

Het kon duidelijker zijn in de omschrijving van hetgeen de Christelijke Gereformeerde kerk werkelijk is, en wenscht te zijn. Aan dien eisch zou het o. i. voldoen, indien het aldus luidde:

De Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland bestaat uit al de gemeenten, op elke plaats, die volledig en zonder enige zinsbehouding erkennen als uitdrukking van haar geloof: de Nederlandsche Geloofsbelydenis, vervat in de 37 Artikelen, den Heidelbergischen Catechismus, en de Leerregels der Synode van Dordrecht van 1618 en 1619; in de openbare godsdienstoefening gebruiken de formulieren van den Doop, het Avondmaal, de Oefening der kerkelijke tucht, Bevestiging der kerkeliedenaren en van de Inzegening des huwelijks, die in de Synode van Dordrecht van 1618 en 1619 zijn goedgekeurd; en daarbij verklaren in zoodanig kerkverband met de overige gemeenten, die dezelfde verklaring deden, te willen leven als in de Dordsche Kerkorde van 1618 en 1619 is omschreven, en dus, op grond van dit kerkverbaad,

gezamenlijk zich openbaren als één lichaam, dat uitmaakt de Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland.

In de regeering van deze Kerk, zoolwat het geheel der gezamenlijke gemeenten betreft, als voor iedere plaatselijke gemeente afzonderlijk, wordt de Kerkorde gevolgd van de Synode van Dordrecht van 1618 en 1619, behalve in die artikelen, of bepalingen in artikelen, die betrekking hebben op de vroegere staatkundige verhouding van de Gereformeerde Kerk tot de burgerlijke Overheid.

De voordeelen van deze, als we het zoo noemen mogen, nieuwe redactie zijn:

1e. Opheffing van het misverstand, alsof de Christ. Geref. kerk was een algemeen genootschap, met plaatselijke afdelingen van leden des algemeenen genootschaps.

2e. Duidelijke omschrijving van den aard der verhouding, waarin de plaatselijke gemeenten staan tot het geheel, met behoud harer eigene zelfstandigheid, als plaatselijke openbaring van het lichaam van Christus.

3e. Dat alle gemeenten, die in eene en dezelfde plaats bestaan, in het kerkverband met andere gemeenten kunnen samenleven, zonder eenigen anderen band dan de Dordsche kerkorde van 1618 en 1619, en zonder den dwang van plaatselijke ineenmelting.

4e. Dat de zin der woorden: »zoo veel de omstandigheden zulks toelaten« duidelijk omschreven is, en nooit een vrijbrief kan zijn tot afwijking van die kerkorde, zoolang zij niet door een Generale of Nationale Synode, veranderd, vermeerderd of verminderd is.

Schriftbeschuwing.

Geen ziekte meer.

Jez. 33: 24.

Steden zijn gemeenlijk kweekplaatsen en brandpunten van ziekte; maar in de Stad Gods, het Nieuwe Jeruzalem, zal niemand ooit zeggen: ik ben ziek. Waarom dat? Omdat het volk, dat er in woont, vergeving van zonde zal hebben.

Immers staat het vast, dat de ziekte eigenlijk eene straf Gods is wegens de zonde. De Schrift zegt het ons op menige plaats en laat het ons uit menig feit zien. De pestilentie heet een gericht Gods over de menschen, Deut. 28: 21; met haar sloeg God Israël om Davids zonde, 2 Sam. 24; met krankte bezocht God de lieden in Hizkia's dagen, die het Pascha hadden ontheiligd, 2 Kron. 30: 20. Ook tijdens het Nieuwe Verbond zien wij, dat God zonde met ziekte straft; in Corinthe waren vele »zwakken en kranken«, omdat de gemeente zich aan het lichaam en bloed van Christus bezondigd had, 1 Cor. 11: 30; ook Jacobus onderstelt, dat een broeder om zijner zonde wil krank kan zijn, Jac. 5: 14, 15. Wel hebben wij geen recht om van iemands ziekte tot zijne schuld te besluiten; want wij hebben ook voorbeelden in de Schrift, dat het lijden der krankte niet om eenige zonde over menschen komt, maar wegens den wille Gods om zich te verheerlijken, gelijk bij Job, of den blidgeborene, Joh. 9: 3. Maar al is dit zoo, het neemt niet weg, dat de krankheid oorspronkelijk straf voor de zonde is, en niet eer weggenomen kan worden, voor de zonde is vergeven.

Vergeving van zonde, ziedaar de weg tot eene eeuwige gezondheid. Daarom zullen wetenschap en kunst de ziekten nooit van de aarde bannen. Zij mogen haar verzachten, bedwingen, vervormen, verplaatsen, hierbij blijft het ook. Totdat het Nieuwe Jeruzalem komen zal, blijft het een strijd tusschen de wetenschap en de ziekte. Want de wetenschap kan geene zonde wegnemen. Dat kan alleen het bloed van Christus. Daarom is het bloed van Christus machtiger tegenover de ziekte dan alle geneesmeesters te zamen.

De Schrift laat ons dan ook zien, dat de krankte wijkt, waar de zonde, die haar over den mensch bracht, vergeven wordt. Toen God Davids gebed aannam, trok de verdervende Engel zich terug, 2 Sam. 24: 21; en op het gebed van Hiskia werd het volk ontzondigd en geheeld, 2 Kron. 30: 20. Jacobus paart de genezing aan de vergiffenis, J.c. 5: 14—16. Jezus stelt de genezing van den geraakte voor als een niet langer straffen van eene bepaalde zonde, Joh. 5: 14.

Daaruit mede verklaart zich, dat in de gemeente des Nieuwen Verbonds, in de eerste dagen van haar bestaan ten minste, zoovele genezingen aan kranken geschieden. Op de genade der vergiffenis volgde de wegneming der ziekten. Op het hoogtepunt van het werk der beide groote apostelen, Petrus

en Paulus, kon de geneesheer in het midden van de gemeente worden gemist. In Jeruzalem legden zij de kranken op de straten, opdat, als Petrus kwam, ook maar de schaduw iemand van hen beschaduen mocht; en ook de menigte uit de omliggende steden kwamen gezamenlijk te Jeruzalem, bringende kranken . . . welke allen werden genezen. In Efeze deed God ongewone krachten door de hand van Paulus, alzo ook van zijn lijf op de kranken gedragen werden de zweeldeoeken of gordeldoeken; en dat de ziekten van hen weken, Hand. 19: 12.

Toch was zoo iets maar tijdelijk; het kon trouwens niet blijvend zijn. Volgt op de vergeving der zonde terstond de opheffing der zonde, de algeheele reiniging en heiliging van den gerechvaardigde, dan kon de krankheid ook voorgoed wijken, tenzij dan dat de eere Gods het lijden van den gerechvaardigde nog noodig maken mocht. Maar de reiniging en heiliging zijn in dit leven nog onvolkomen; de zonde treedt telkens nog weer in, brengt vaderlijke straffe over ons, maakt dagelijksche vergeving noodig; daarom reeds laat God de krankte blijven en trekt hij het wonder terug.

En daarbij was de wegneming der ziekte ook in den bloeitijd van het wonder nog onvolkomen. De vatbaarheid voor ziekte werd niet weggenomen; de genezen konden straks weer ziek worden; zij waren niet aangejord met de kracht der onverderfelijkheid, integendeel bleven zij naar het vleesch de gevolgen van Adams zonde mededragen, behoudende de zwakke menschelijke natuur tot aan hunnen dood.

Eerst in het Nieuwe Jeruzalem wordt het anders. Daar heeft de gerechtigheid van Christus haar volle werk gedaan. Wegens haar is de zonde weggenomen, en het oude weggegaan, alles is heilig en nieuw geworden, nu is de krankte niet meer noodig en niet meer mogelijk. De menschen beginnen nu eerst recht te leven. Zij heerschen in het leven door den éénen, Christus. Rom. 5: 17. Er is geen geneesheer meer noodig; er is geen wonder meer noodig; Jeruzalem is de stad des levens, daar wassen levensboomen, gevoed uit den levensstroom Gods; hunne bladeren zijn tot heeling der volken, want van Jeruzalem gaat leven uit naar alle vier winden des hemels. Niemand zegt er: wat heb ik een pijn, of, wat ben ik ziek; in den eeuwigen welstand hunner lichamen openbaart zich de volle gezondheid hunner zielen, en het heerlijke feit, dat hunne schuld is verzoend en hunne zonde vergeven. Zoo zal de genade Gods niet rusten, voor zij in de volle verlossing en verheerlijking van onzen uitwendigen mensch geopenbaard is. Hier is zij verborgen achter onze zwakheden; maar dit kan zoo niet blijven; eens zal, eens moet het aan ons blijken, dat God ons alles vergeven heeft, dat Hij ons lief heeft, dat Hij ons in Christus het leven zelf geschonken heeft.

Nog zijn wij op reis, op reis in de woestijn, maar naar Jeruzalem . . . Zorge elk, dat hij onderweg niet achterblijft. Eens zijn onze voeten staande in hare poorten. Eens, nu nog niet. Reinige ons de Heere, opdat onze macht zij aan den boom des levens, en wij door de poorten mogen ingaan in de Stad.

VAN ANDEL.

Leer en Kerkregering.

Waar of onwaar?

II.

Is het waar dat de zich Afscheidenden in 1834 hetzelfde waren en bedoelden als de doleerenden in 1886?

Voor alles moet worden opgemerkt dat in 1834 te Ulrum een niet politiek man zich geroepen zag de godsdienstige en kerkelijke beweging dier dagen te leiden; dat zijn werk door geloofsovertuiging en conscientiedrang werd begonnen; en, dat de wijze waarop hij werkzaam was, door de omstandigheden werd bestuurd.

In 1886 daarentegen stond aan het hoofd der kerkelijke beweging — eene bepaald godsdienstige was er toen niet — een politiek man, die geheel het plan zijner operatie reeds drie jaren te voren had blootgelegd in een werk getiteld: *Tractaat van de Reformatie der Kerken*. Geloofsovertuiging en conscientiedrang in 1834 en een te voren vastgesteld plan van operatie in 1886 waren de verschillende drijfveeren die de Afscheiding in 1834, en de doleantie in 1886 in beweging brachten.

De Afscheiding die den 14den October werkelijkheid werd, was den 7den October nog niet bij den leider der beweging vastgesteld.

De Doleantie daarentegen stond jaren te voren reeds vast, en was zelfs op velerlei wijze voorbereid en aangekondigd, om bij eene daartoe geschikt geoordeelde gelegenheid uit te breken.

De zich afscheidenden in 1834 waren een onbekend en ongeacht hoopje

menschen, die alleen wisten dat de kerkelijke en burgerlijke overheid hen tegen was, terwijl de doleerenden geleid werden door doctoren in de Theologie en meesters in de rechten, die meenden den weg zoo geëffend te hebben dat zelfs de burgerlijke en rechterlijke macht hun ter zijde moest staan, tegenover de kerkelijke overheid.

Als nu in 1890 door den leider der doleerende beweging gezegd wordt, dat in 1834 hetzelfde bedoeld werd als in 1886, dan schijnt dit een lofspraak op de Afscheiding. En als zoon van den eersten afgescheiden predikant gun ik gaarne elken lof aan mijn Vader. Maar deze lof komt hem inderdaad niet toe.

Bedoeling van iemands handeling is niet altoos even gemakkelijk te vatten. Wij vragen daarom niet allereerst naar bedoeling, maar oordeelen over woorden en daden. Zegt b. v. iemand mij, dat de bedoeling der doleantie geene anderen was dan om de candidaten der V. U. eene plaats te bezorgen, dan zou mijn antwoord zijn: Gezegd is het niet, bewijs het eens, en zoolang gij het bewijs niet geeft betwist ik u het recht het uit te spreken.

Indien nu het gesprokene en niet het in het hart verborgene de grond moet zijn ter veroordeeling van iemands willen en bedoelen dan blijkt, dat er tusschen 1834 en 1886 al zeer weinig overeenkomst is.

Duidelijkheidshalve plaats ik beide jaartallen nevens elkaar:

1834.	1886.
De leeraar, Kerkeraad en gemeenterklaren zich af te scheiden van de kerk, waartoe zij tot hiertoe hadden behoord.	De leeraren onderlingen, diaconen en leden der gemeente die gingen doleeren verklaarden zich niet af te scheiden van de kerk waartoe zij tot hiertoe hadden behoord.

De leden die met de Afscheiding werden meegingen, werden aan de gemeente bekend gemaakt als van haar uitgegaan.	De leeraren, onderlingen en diaconen en leden der gemeente die met de doleantie niet meegingen werden gerekend te blijven behoort tot dezelfde gemeente als de doleerenden.
---	---

De Kerk waarvan men zich had afgescheiden werd verklaard de valsche Kerk te zijn.	De Kerk in welke men ging doleeren was en bleef de Gereformeerde Kerk.
---	--

In hetgeen men zeide verschilden de jaren 1834 en 1886 dus in elk opzicht. Er is geene de minste overeenkomst. Ulrum — een vroeger onbekend plaatsje in de Provincie Groningen — hebben op kerkelijk gebied in hetgeen zij zeiden in geen enkel opzicht iets waarin zij op elkaar gelijkjen.

DE COCK.

AAN EEN VRIEND TE JERUZALEM.

Waards vriend,

Hoewel we op 't oogenblik nog van niets met zekerheid weten, wordt er toch vrij sterk vermoed, dat naar alle waarschijnlijkheid de Minister van Koloniën zal aftreden, en men een ander in zijne plaats zal zoeken of reeds gevonden heeft.

Er werken, bij zoo'n gelegenheid, gelijk licht te begrijpen is, allerlei invloeden, invloeden die voor de menigte eene diepe verborgenheid blijven. En zeker zal men moeten toestemmen, dat dit conflict voor heel het Ministerie buitengewoon moeilijk en teeder van aard is.

Zelfs zou de gedachte kunnen opkomen, alsof geheel de anti-revolutionaire partij alles in Keuchenius en niets in Mackay ziet. Ik houd mij echter overtuigd dat, zoo de twintig Mackay hadden behandeld gelijk zij Keuchenius deden, de agitatie niet minder maar nog groter in het land zou zijn dan nu het geval is.

Immers dan zouden ook »bezadigde Christenen« van de groote kerk, hunne verontwaardiging niet hebben kunnen inhouden, en »de geestdrijvers« zouden evengoed en misschien nog sterker dan nu gevoeld hebben, dat het niet om den persoon maar om het beginsel ging.

De »geestdrijvers« zouden dan waarschijnlijk aldus redeneeren: had men Keuchenius uitgestooten, wij zouden het kunnen begrijpen. Den man van lange redevoeringen, prikkelende en wordende geprikkeld, waar het gelit de belijdenis van den eenigen naam. Den schrijver van dien brief over de Indische kerk, die aan een verkeerd adres werd bezorgd; zie, dat zouden wij kunnen begrijpen. Doch nu niet hij maar Mackay getroffen wordt, de wijze staatsman, die bedachtzaamheid aan kracht paart, den vorm eerbiedigt, die zegt wat gezegd moet worden, en niet zegt wat gezwezen kan worden, nu is het klaar als de dag, dat men in zijne verbanning niet den persoon maar het beginsel heeft willen treffen.

Ik geloof, dat de heer Baron Mackay hiervan volkomen verzekerd kan zijn, en dat Zijne Excellentie uit hetgeen »ons Christenvolk« thans voor Keuchenius doet, kan afleiden, wat het voor hem doen zou, zoo hij in 't geval verkeerde van zijn gachten ambtgenoot.

De bladen, die niet van de »geestdrijvers« en »de waanzinnigen« uitgaan, wedijveren in spitsvondigheid en slimheid om toch maar duidelijk te maken, dat Keuchenius weg moet om zijne persoonlijke eigenaardigheden, zijne fouten, zijn gebelen onbekwambheid, en niet om zijn beginsel. Maar de Leidsche studenten hebben, in hunne jeugdige gulheid en openhartigheid, met weinig woorden de geheele waarheid gezegd, toen zij, aan burger en boer vertelden:

«t Moet uit zijn met dat dwaas bekooren van der Islamieten ziel.»

Dat is »des poed-Is kern,« zooals Faust zeide.

En zij kunt dit gemakkelijk begrijpen, als gij in 't oog houdt, dat het in ons eigen land welmet van onbesneden en varkensvleesch elende Islamieten, die den Koran even dwaas, of misschien nog dwazer vinden dan het Evangelie, maar toch den Turkschen hemel verkiezen boven het Paradijs, dat alleen langs den weg van het kruis bereikbaar is.

Wij moeten dus maar wachten op de dingen die komen zullen. Het Christendom met een accent er op vindt nergens meer grooten bijval, vooral niet in de hoogere regeeringskringen. In Pruisen moest ook Stöcker wijken. En dat soort van staatkunde, dat den godsdienst eert als politiemacht, heeft allerwegen, maar het meest in Protestantsche landen, den hoogsten invloed.

Ten dage van het kerkelijk conflict te Amsterdam gaf een der Amsterdamsche predikanten zijn wensch te kennen, dat Dr. Kuyper nu zijn Moskou mocht vinden. Die wensch is vervuld. Wellicht zal dat ook de uitkomst zijn van het Haagsche conflict.

Want de geest die in het grootste kerkgenootschap van Nederland heerscht, verschildt niet zooveel van den geest, die in de regeering des lands invloed heeft.

Een »geloovig«, d. w. z. een niet modern kerkbestuur, is denkbaar. Maar een bepaald Gereformeerde kerkbestuur, zie dat is juist het kerkbestuur, hetwelk »de geloovige richting« liefst naar Moskou wenscht.

Dr. Kuyper stootte het hoofd in de Willemsherk, en Mr. Keuchenius op het Bin-enhof. Zal het nu uit zijn?

O, als al wat Gereformerd is, ik meen feitelijk, de banden ineen sloeg, dan zou er nog veel tot stand kunnen komen, waaraan we nu niet denken durven.

Ik voor mij ben, zoo als ge weet, op kerkelijk gebied, afgescheiden, niet van een kerkbestuur of een genootschap, maar afgescheiden van de Nederlandsche Hervormde kerk in welke ik den doop ontving. Die daad heb ik niet persoonlijk verricht, maar heeft mijn vader voor mij gedaan, toen ik nog een jong kind was. En ik heb, tot nog toe, geene afdoende reden kunnen vinden, om die daad mijns vaders te wraken en ongedaan te maken. Maar op staatkundig gebied ben ik slechts doleerend. Ik wil en ik mag mij niet afscheiden van mijn volk, en ik heb hoop, dat ik, op mijn leeftijd, niet meer genoopt zal worden, mijn geliefd vaderland te moeten verlaten, om ergens elders genaturaliseerd te worden.

Nu zeggen de menschen, dat dit niet Gereformerd is, en dat men zich evenmin van de historische kerk als van de natie kan of mag afscheiden.

Ik antwoord dan gewoonlijk: zoo, vindt u dat?

Ik vind juist, dat in de politieke gedachte en in de juridische theorieën, toegepast op de kerk des Heeren, de grondfout schuilt van het confessioneele streven, dat nu in de kerkelijke doleantie belichaamd is, en een hoofdoorzaak geacht moet worden van de jammerlijke kerkelijke verdeeldheid, die weder allernadeeligst op het staatkundig leven trug werkt.

Ik vrees, dat onze kerkelijke oneenigheden, meer dan men veelal denkt, ook ons staatkundig leven vergiftigen. En ik denk wel eens aan het geval, dat een gebroken been verkeerd gezet is, en dan opnieuw en opzettelijk gebroken moet worden, om goed in orde te komen. Zoo moet wellicht ook eerst de valsche vereniging van Kerk en Staat gebroken worden, om tot de ware vereniging te komen.

Een verkeerd gezet been wordt niet van zelf goed, ook niet in den geloove.

Ziedaar een paar »bekentenissen«, die, als gij ze gelezen hebt, u zeker zullen doen zeggen: hij is nog geen Augustinus!

Intusschen van harte

t. t.

GISEN.

15 Febr.

Politieke Beschouwingen.

Zoo is dan de Ministeriële crisis opgelost, wyl het Z. M. den Koning behaagd heeft, het ontslag van den Minister van Koloniën aan te nemen en in zijn plaats te benoemen den heer Mackay, tot dusver Minister van Binnenlandsche zaken en in diens plaats Jhr. Mr. A. F. de Savornin Lohman, lid der Tweede Kamer. Den 24sten zullen de benoemden hunne betrekkingen aanvaarden.

Wie zich onze laatste »Beschouwingen« over deze crisis herinnert, zal begrijpen, dat het ontslag van den Minister Keuchenius ons leed doet. Immers, uit hetgeen door liberale leden der 1ste Kamer was gesproken, en door vele liberale bladen was geschreven, bleek duidelijk, dat een der voornaamste motieven voor de verwerping zijner begroting gelegen was in het feit, dat de Minister van Koloniën het Christelijk karakter de Natie in Indië wilde handhaven, zonder daarbij aan eenigen dwang te denken. De heer Mackay, de formeelen van het Kabinet, had daarmede zijn instemming betuigd.

Er ging dan ook een schok door de geleerden der Antirevolutionaire partij, en ze sprak niet alleen met zeldzame eenstemmigheid haar afkeuring niet over deze daad der Eerste Kamer, maar ook haar vertrouwen dat 't Ministerie met dit beginsel, door Mr.

Keuchenius gehandhaafd, zou staan of vallen. Zelfs liberalen achten de daad der Eerste Kamer onverantwoordelijk en inconstitueel.

Vandaar dat door ons volk de hoop werd gevoed, dat Mr. Keuchenius zou gehandhaafd worden.

Het heeft echter den Heere niet behaagd, deze hoop te doen verwerkelijken; de koning besliste anders.

Dies betaamt het ons als goede Christenen te berusten!

En dit kunnen wij te eer, niet alleen omdat wij, als partij, zowel in als buiten den regeringskring, fouten hebben begaan, waardoor wij ons deze verootmoedigde teleurstelling hebben waardig gemaakt; maar ook, wijl, anderszins, de oplossing van de crisis nog stof tot blijdschap geeft.

Immers nu Minister Mackay, die 't voor het door Mr. Keuchenius vooropgestelde regeringsbevel in de Eerste Kamer opnam, diens taak zal voortzetten, kan in geen enkel opzicht gezegd worden, dat het Ministerie de handhaving van het Christelijk karakter onzer Natie in Indië heeft prijsgegeven. Ook mag onder Gods zegen verwacht worden, dat de man, die met zoveel tact als trouw de oplossing van de schoolkweste tot een gelukkig begin wist te brengen, met niet minder tact en trouw er naar streven zal, om, met handhaving van genoemd beginsel, ook in Indië, zoo lijdend, verbetering van den toestand te bewerkten.

En bovendien: nu de heer Lohman als Minister van Binnenlandsche in het Ministerie opreedt is het echte antirevolutionaire element in 't Kabinet niets verzwakt. De heer Lohman toch heeft bewezen een man van karakter, kracht en tact te zijn, die werken kan en wil. De vrees, dat het Kabinet conservatiever of meer Roomsche getint zou worden, is dus gelukkig beschaamd.

Zeker heeft daartoe ook de besliste en krachtige houding der antirevolutionaire partij onder 't bestuur des Heeren bijgedragen.

Zij heeft zich verfrist en versterkt. Naar onze wijze van zien, is dan ook de positie in 't algemeen eer verbeterd dan verzwakt.

Daarin hebben wij stof den Heere te danken en reden tevens om de hoop te koesteren, dat wat tegenstanders ten kwade dachten, nog ten goede zal worden gekeerd.

In elk geval kunnen wij antirevolutionairen kalm een welwillende afwachting houding aannemen.

Dat de liberalen hun spijt over deze oplossing niet verbergen kunnen, is een bewijs te meer voor de juistheid onzer opvatting.

Steune maar de Heer de Ministers in de uitoefening van hunne zoo gewichtige taak!

NOORDTJII.

Een vonnis dat de overweging waardig is.

Toen de Commissie, door de synode Assen-Kampen benoemd om inlichting te geven over de verschillen in zake de acte van vereeniging van de Chr. Geref. Kerk en de Ned. Herv. (doleerende) Kerken, ten vorige jare hare Memorie 't licht deed zien, kon zij in een notie slechts kort de aandacht vestigen op een vonnis van de Arrond. Rechtbank te Almelo betreffende de gescheide Chr. Geref. gemeente te Rijsen.

Nu ik deze dagen een gedrukt afschrift van dat vonnis ontving, kwam 't mij, na lezing, niet ongewenscht voor daarvan een overzicht te geven en enkele bijzonderheden uit te laten komen, zonder eenige toelichting echter mijnerzijds. Misschien kunnen de kerkeraden en de meerdere kerkelijke vergaderingen, nu wijziging van 't Reglement, waarop de Kerk bekend is bij de Regeering, aan de orde is, er iets uit leeren.

Bij denwaarders exploit van 7 November '83 was door bijna $\frac{3}{4}$ gedeelte der gemeente te Rijsen, 't zich qualificeerende als Kerkeraadsleden en verdere leden van de Chr. Geref. Gem. te R. aan den Voorz. v. d. Classis Holten, ter kennis van die Classis en van allen wien zulks aangaat, 't bekend gemaakt, dat zij 't niet langer wenschen beschouwd te worden als in verband te staan met de Chr. Geref. Kerk in Nederland en hare Kerkelijke besturen."

De kerk en de pastorie waren in 't bezit van uit scheidende gedelde.

De aanleiding tot deze scheuring komt op 't volgende neer:

Reeds lang waren er verschillen ontstaan tusschen den kerkeraad en den leeraar.

In 't midden van '83 hadden deze tot zulk een toestand geleid, dat de Classis van 3 Aug., 't gehoord het advies der Prov. Synode: "de Classis doe te Rijsen uit des Kerkeraads in en wende allereerst pogingen aan tot verkrijging van een nieuwen kerkeraad", besloot: "te R. te doen wat des kerkeraads is en een dubbeltaal ter verkiezing van een kerkeraad voor te stellen."

Slechts één onderling was overgebleven, die echter 't tot niets wilde medewerken."

De Classis-commissie maakte Zondags de door de Classis op grond van art. 22 en 24 der Dordsche Kerkenorde genomene dubbel-tallen bekend en riep de gemeentelieden op om op een der dagen van de volgende week daaruit 2 ouderlingen en 2 Diakenen te kiezen. Deze verkiezing ging door, trots de woeelingen der protesteerenden maar slechts 20 leden stemden op de aldus genomene, 70 op andere leden. De gekozenen zijn daarna des Zondags door den leeraar naar de gewone orde bevestigd.

Hierop volgde de scheuring.

De nieuwe Kerkeraad trachtte vervolgen in 't bezit te komen van kerk en pastorie, en stelde daartoe een eisch in (zij worden in 't vonnis "de eischers" genoemd.)

Maar de tegenpartij ("gedaagden in vrijwaring" genoemd) wierpen de exceptie op, "dat de eischers op grond van gemis der hoedanigheid, welke zij zich toeschrijven, niet

ontvankelijk zullen worden verklaard in hunne vordering."

En over deze exceptie nu loopt het vonnis van de Rechtbank voornoemd.

Achtereenvolgens komen in dat vonnis ter sprake de gronden, die "de gedaagden in vrijwaring" voor hunnen eisch aanvoeren, ter sprake:

De eerste is deze, "dat zij ontkennen, dat er te R. bestaan heeft en nog bestaat een plaatselijke gemeente der Chr. Geref. Kerk in Nederland", omdat "de zelfstandige Kerk-gemeente der Gereformeerden onder 't kruis, welke te R. na de afscheiding in 1834 en volgende jaren ontstaan is, en voortdurend bestaat, nooit heeft ingewildigd in of toegetreden is tot eenig kerkelijk accord met de Chr. Geref. Kerk in N." en zelfs over eene toetreding tot en vereeniging met dezelfde nooit is geraadpleegd geworden".

Alzoo hadden "de eischers" te bewijzen de onjuistheid dezer ontkennen. Zij beriepen zich daartoe:

a. op een verklaring van de Synodale Commissie der Chr. Geref. Kerk in N., "dat de gemeente R. bij de Regeering bekend staat als plaatselijke gemeente der Chr. Geref. Kerk in N."

Desaangaande oordeelt de Rechtbank, op grond van art. 5 v. h. "Reglement op de Inrichting en het Bestuur der Chr. Geref. Kerk in N.", dat "gezegde Syn. Comm. moet geacht worden bevoegd te zijn verklaringen af te geven als boven voormeld" en "de eischers" dus "moeten geacht worden te hebben aangehouden, dat te R. in '83 bestaan heeft eene plaatselijke gemeente der Chr. Geref. Kerk in N."

b. Op "de notulen der Classis," waaruit blijkt, dat de gemeente of hare vergaderingen door afgevaardigden vertegenwoordigd was, waarvan de Rechtbank, op grond van art. 1 van 't genoemde Reglement en diensvolgens van art. 34 en 29, 45 en 46 der Dordsche Kerkenorde, de wettigheid erkent en tot dezelfde conclusie komt als onder a vermeld.

c. Op de per deurwaarder afgegeven verklaring der gescheidenen, "dat zij niet langer wenschen beschouwd te worden in verband te staan met de Chr. Geref. Kerk in N.", waaruit naar 't oordeel van de Rechtbank duidelijk blijkt, dat er wel degelijk een band tusschen de gescheidenen en de genoemde Kerk heeft bestaan.

De Rechtbank oordeelt dan ook, na nog enkele andere overwegingen gegeven te hebben, "dat de eischers moeten geacht worden . . . te bestaan eener plaatselijke gemeente te Rijsen der Chr. Geref. Kerk in N. voldoende bewezen te hebben."

De Tweede grond, die "de gedaagden" aanvoeren is, dat "de eischers," de leden v. d. Kerkeraad der Chr. Geref. gemeente te R. "niet wettig zijn gekozen noch bevestigd tot en mitsdien niet wettig fungeren in de hoedanigheid, die zij zich toeschrijven."

Hierbij overweegt de Rechtbank eerst in 't algemeen, dat naar art. 1 van 't Reglement op de Inrichting enz. "in het bestuur der kerk moet worden gevolgd de kerkorde van de Syn. v. Dordrecht 1618 en '19 en zulks voor zooveel de omstandigheden het niet verhinderen."

Opmerkelijk hierbij is, dat de Rechtbank overweegt, "dat door deze laatste bijvoeging" (door ons onderstreept!) "elke orde in gezegde Kerk zou kunnen geacht worden te ontbreken" . . . en dat althans een kerkgemeenschap (gemeente), welke zich onderwerpt aan een orde als gezegd en de besturen volgens de regelen der Synodale Kerkenorde voornoemd, fungerende als binnen hare orde ingesteld, als hare wettige besturen erkent, moet geacht worden zich zelve, wat haar bestuur betreft, meest volstrektelijk aan de zelfs wisselvallige uitdrukkingen harer besturen te hebben onderworpen; daar immers deze besturen in hun bestuur aan het volgen der gezegde Synodale Kerkenorde, slechts gebonden zijn "voor zooveel de omstandigheden het niet verhinderen," daardoor bevoegd zijn van haar af te wijken en zulks voor zoover zij willen en niet beperkt zijn in hunne bevoegdheid, een geval van verhindering aanwezig te achten."

Wordt vervolgd.

NOORDTJII.

Buitenlandsche Kerken.

Hoezeer de invloed der Roomschen in Duitschland toegenomen is, sedert Bismarck "naar Canossa terugkeerde", blijkt uit den uitslag der militie wet door Hu-ne voorgesteld, als wij onlangs meldten, om de Theologen vrij te doen zijn van den dienst. Deze wet is in de beide eerste lezingen aangenomen, doch werd bij de derde lezing met 121 tegen 89 stemmen verworpen. Doch een ander voorstel werd aangenomen, zoodat militie vrijheid aan Roomsche Theologen is toegestaan! Voor de Protestanten is de resolutie van van Kleist-Retzow aangenomen, om den Rijks-kanselier te verzoeken het daarheen te richten, dat de Protestantische Theologen, op hun verzoek, na een half jaar legerdienst het tweede halfjaar bij de ambulance of in het hospitaal zouden arbeiden. Deze ongelijke bevoorrechtiging kan dus later tot niet weinig botsing aanleiding geven. Wij moeten echter hierbij blijk geven en herinneren, dat de Protestanten zelve of geen dienstvrijheid willen uit z. g. patriotisme, of uit politieke koketterie, of uit anti-papisme, of neutralen overloop van vaderlandsliefde bij kerkelijke kollegies, als van de Gereformeerde Landsynode der provincie Hannover in Pruisen. Deze heeft hare vaderlandslievendheid willen toonen door aan de Regeering te verzoeken geen vrijstelling van den dienst aan aanstaande bedienaren des Evangelies of studenten in de Theologie te verleenen. — Dr. Kuyper wijdt aan de beoordeeling van dit feit in de *Heraut* van 26 Jan. j. anderhalve kolom; waarvan de inhoud menigen drijver voor vaderlandsliefde, die hij in anti-klerikalisme uit, of menigen onbedachtzamen voorstander van algemeenen persoonlijken

dienstplicht wel niet bevallen zal. Na herinnerd te hebben, dat die daad van de Synode, schoon Gereformeerd heetende, niet de consequentie is van een Gereformeerd maar van een Modern beginsel, zegt de Red.: "Ons komt voor dat de Hanoversche Landsynode door 't zonderling request weinig anders gedaan heeft dan haar eere als kerkelijk College te grabbel te werpen, en nogmaals het bewijs te leveren, hoe een kerkelijk College zonder belijdenis, er als vanzelf toe neigt, om aan den ernst en de bezonnenheid den rug toe te keeren en zich onverhoeds te laten in gloed zetten door een schitterenden toost". . . . Immers het aantal studenten en predikanten betekent zoo weinig B. v. in ons land 5000, waarvan 3000 in termen voor den dienst zouden vallen. Maar in oorlogstijd zijn zij juist het meest noodig. Wel moeten een zeker getal "kerkelijke angestelden" mede, om veld- en ambulance-dienst te verrichten. Maar bovendien moet gevraagd worden: is het dragen van het zwaard niet met den kerkelijken dienst in strijd? De kerk kan in den oorlog niet anders zien dan een noodzakelijk kwaad als gevolg der zonde; en daarom, vooral in onze dagen, heeft ze te kalmeeren, te helpen en te troosten. Maar juist daarom ware het dan ook stuitend, zoo men de herders der kudde in den wapendogstak. De bisschoppen uit de Middeleeuwen, die aan het hoofd van hun ridders oorlog voerden, zijn, zomin als de Paus-soldaat (Julius II) dien Rome gekend heeft, figuren die de historie mint. Een ieder tast het onharmonische in deze zonderlinge samenvoeging. En dat is het, wat het volksinstinct nog voelt. Een arts in het leger draagt een sabel en heeft zijn revolvers. Maar een veldprediker, die met een sabel op zijn en een revolver in zijn gordel, de sterrenden ging troosten, zou een satire leveren op zijn ambt."

Z. M. de Keizer van Duitschland heeft op den begrafenisdag der Keizerin grootmoeder eene som van f 60,000 geschonken tot bouw eener kerk in de Heilige-kruis-gemeente. — C. M.

Het Lazaret, eene zeebad inrichting der Hervormde gemeente te Cotte, in Zuid-Frankrijk, neemt jaarlijks toe in gasten. Verscheidene nieuwe gebouwen werden erbij gezet. Van den 20 Juni tot 19 Augustus waren de gasten compleet, n. l. 275 à 280 personen gemiddeld. Van de opening af waren er 750 geweest, waaronder veel predikanten, onderwijzers en onderwijzeressen.

Uit de *Eglise Libre* nemen we het volgende bericht over — voor hetgeen het is. — "Het 'Nieuwe Leven' meldt het overlijden te Héricourt van eene beroemde zangeres, die zich daar sedert meer dan dertig jaren teruggetrokken had, na grooten naam gemaakt te hebben in Italië, Parijs en elders; n. l. M. J. Méquillet, kleindochter van den predikant van dien naam. Op de raadgevingen van Nourrit, Rubini, Halévy en Meyerbeer was zij ertoe gekomen, niet zonder groote bestrijdingen gevoeld te hebben, om zich in de tooneel-loopbaan te werpen. Zij was, zegt onze medebroeder van Montbéliard, eene eerste artiste zoolwel als eene ijverige Christen. 'Hare liefdadigheid was werkelijk onuitputtelijk; de armen harer woonplaats zullen het niet vergeten. Haar geloof was innig, daadwerkelijk, oprecht; zij bezat dit reeds van hare kindsheid af en had het geen oogeblik verzaakt. Zij heeft niet opgehouden, gedurende haar geheele artistiek-leven, zich te openbaren door vte goede werken, door dagelijks lezen der Heilige Schrift en door vlijtig deel te nemen aan de openbare godsdienstoefening."

VEREENIGING VOOR GEREFORMEERD SCHOOLONDERWIJS, RED. DS. T. BOS. FILIPPUS, Redactie Ds. E. KROPPVELD. "FILIPPUS" Bericht. Bestuursvergadering van "Filippus" op Donderdag 20 Maart 1890, des morgens ten half tien ure in de consistoriekamer der Chr. Ger. kerk, Breestraat te Utrecht. Het Bestuur.

Ingezonden. Mynheer de Redacteur! Vergun me in het eerstvolgend nr. van de *Bazuin* een plaatsje voor het volgende. In de *Heraut* van 2 Februarij wordt onder het opschrift "Collegiaal stelsel" een aanval gedaan op de Christ. Gereformeerde Kerk, die, ik zal het maar bekennen, mij een gulden lach ontlokte, om de eigenaardige wijze, waarop de loop der geschiedenis van de Afscheiding wordt beschreven.

Ik heb eene andere opvatting; het uitreden van Hendrik de Cock en zijne medestanders, de roepstem scheidt U af, scheidt U af van de valsche kerk, die ze lieten hooren in woord en geschrift, spreken te duidelijk, dan dat men met ernst kan bevelen, dat deze mannen, "deze vrome en vroede mannen" zool als de *Heraut* ze noemt, met bel hun voeten op het standpunt der doleantie stonden.

Wat ik vrees, is dat de uitdrukking "parvenu's", die volgens den gachten schryver de qualificatie op kerkelijk gebied der tegenwoordige Christ. Gereformeerden is, weer heel wat penen in beweging zal brengen. Ik wensch, dat het niet zoo zijn zal, gaarne neem ik aan, dat de schrijver het niet zoo kwaad heeft bedoeld. Wat mij betreft, ik neem op kerkelijk gebied dien naam, die minder lieflijk klinkt, gaarne aan. Een parvenu is iemand die ergens toe gekomen is, wij Chr. Gereformeerden zijn door Gods genade ergens toe gekomen, tot de uitleiding uit hetgeen geen kerk was, of althans uit een kerk waarin de Satan op den troon is geraakt. Parvenu is dat niet

ieder kind van God, die uit den doodstaar ten leven is opgewekt, die van een vijand Gods tot een kind des Heeren werd aangenomen, die uit zich zelve niets heeft wat voor God kan gelden, die van uit de diepste diepte der ongerechtigheid in het licht van Gods aanschijn is geplaatst door genade?

Wij zijn dan op kerkelijk gebied parvenu's, omdat we ons van de verwerdelijkt kerk, die geene Schriftuurlijke kenmerken meer heeft, hebben afgescheiden, het zij zoo! En de Doleerenden zijn van adel, immers zij vormen de oud-historische Gereformeerde kerken dezer landen; maar die afstand is groot; en zoo min een huwelijk tusschen eene adellijke vrouw en een man die maatschappelijk een parvenu is, gewenscht is, daar het tot allerlei wanverhoudingen kan aanleiding geven, zoo min kan in kerkelijken zin een huwelijk tusschen Chr. Gereformeerden en Doleerenden gewenscht zijn; de Chr. Gereform. toch staan veel te laag voor de Ned. Geref. Kerke van deze of gene plaats, zij is immers de kerke. Ik zal naar dien kerkelijken adeldom geen onderzoek doen, alleenlijk herinner ik, dat er ad- is die gekocht wordt, en dat de H. Schrift ons door den profeet Zacharia leert, hoofdst. 4 : 6, "niet door kracht noch door geweld, maar door mijnen Geest zal het geschieden."

Intusschen is behalve de qualificatie van parvenu's in hetzelfde artikel eene voorstelling gegeven, die de Chr. Geref. Kerk zich niet behoort aan te trekken. Al was ze noch vroeger, noch later op de hoogte der zaken, want ze had en heeft ze immers niet wetenschappelijk doordacht, en al was ze wel geheel ter goeder trouw, maar heeft aan het eene niet gedacht en in het andere zich deërlijk vergist, dus recht sukkelachtig, het oordeel daarover kan gerust aan onpartijdige mannen worden overgelaten en getoetst aan de H. Schrift en de belijdenis.

We mogen, meen ik, voor dat stuk dankbaar zijn, nu niet in mogelijke en onmogelijke beelddespraak, maar in duidelijke woorden wordt gesproken, en de geachte Redacteur van de *Boodschapper*, die sedert weken een antwoord wacht op zijne vraag, hoe oordeelt zij over de grenzen der Gereformeerde kerken, tot de "Heraut" gericht, kan hierin, en duidelijker nog in het schrijven van "de Hoop", gereedelijk een antwoord vinden. Een antwoord dat het al weer duidelijk maakt, hoe smartelijk het ook zij, dat zoolang de Doleerenden de scheiding van de massale kerk niet aanwillen, aan kerkelijke vereeniging met hen niet te denken valt.

H.

A., 3 Febr. '90.

Utrecht, 3 Febr. 1890.

WAARDE BROEDER DS. SCHOOLLAND!

"U schijnt mij niet goed begrepen te hebben," zegt U. Eerw. in uw jongste schrijven, dat ik gelezen en herlezen heb. Mij dunkt daarentegen, dat ik — ook zonder uw laatste schrijven — u zeer goed heb begrepen.

U schreef: "met het gebeurde te Jutrijp-Hommerts ben ik niet genoeg bekend." Daarop en op uwe beschouwingen omtrent de verhouding onzer Christ. Ger. kerk tot den Staat heb ik in mijn eerste schrijven gewezen. In hoofdzaak kreeg ik daarop en van u en van Ds. Gunst dit antwoord: "wij hebben niet op allerlei gebreken en verkeerde uitdrukkingen te letten, maar de hoofdzaak en hoofdvraag in 't oog te houden." Moet dit nu betekenen, dat ik den weinig logischen sprong maakte van uit het bijzondere tot het algemeene te b. sluiten, dan heb ik 't glad mis. Het gebeurde te J.—H. is heel wat anders dan wat men onder "verkeerde uitdrukkingen en gebreken" heeft te verstaan. Nadat ik dat feit heb zien beschreven door den kerkeraad van J. H., is voor mij niet noodig (wat u zegt te verlangen), dat officiële ook nog te zien.

Op uwe overige beschouwingen kan ik zeer kort zijn. — De verhouding van de Christ. Ger. kerk tot den Staat moet m. i. niet door Doleerenden gegist worden, als eene onware, eene onzuivere te zijn, zoolang die der Ned. Gereformeerden of Doleerenden niet eerst wat meer waar en wat meer zuiver is.

Tot in het on-indige filosofieert men over het onderscheid tusschen Kerk en Genootschap. Maar kan dan iemand den Staat dwingen om te erkennen, wat hij qua Staat niet erkennen kan? De Staat kent nu eenmaal geen Doleerenden; alleen vereenigingen onder den naam van "Kerkelijke kassen." O ja, er zal ongetwijfeld eenig geheimzinnig voordeel in steken, zich achter zoon "Kerkelijke Kas" te verschuilen, maar ik — en velen met mij — mis het inzicht in dat verborgene, dat bedekte. Ik wijs u dienaangaande op het heerlijk, eenvoudig en ongekunsteld schrijven van Ds. van Lingen (Ned. Ger. predikant te Zetten) in Pethaja. Bladen der Ned. Gereformeerden moesten ook dat getuigenis eens aan hunne lezers laten hooren.

En als eindelijk het verslag der Classis Leiden door u wordt aangehaald, meen ik, tegenover uw oordeel, het mijne aldus te moeten omschrijven: in dat besluit spreekt de praktijk, die deugdelijk is beproefd. Al het andere is m. i. eene verzameling van juridische beschouwingen, die men ongetwijfeld met eene reeks andere vermeerderen kan, doch die ter zake al heel weinig dienen.

En hiermede eindig ik. Geve de Heere U. Eerw. met mij en velen maar veel te zien op Hem, die de Christ. Ger. Kerk zoo rijk zegende en zoo kennelijk toonde, dat de Afscheiding een werk van Zijne hand is!

Heilbiddend, waarde Ds. Schoolland!

t.t.

R.

Verhouding van Kerk en Overheid.

Dit vraagstuk is naar mijn oordeel door de beweging der Doleantie zeer aan de orde gekomen, zonder echter in onze Christelijke Gereformeerde kerk nog veel bespreking uit te lokken. Moge het mischansen wenschelijk zijn, dat de stroom van geschrift in betrekking tot de vereeniging eer ebbe dan wasse, genoemd vraagstuk verdient, dunkt mij, alleszins de aandacht. En juist omdat ik, en daarin ben ik niet de eenige, geen kans zie om licht te ontsteken in deze zaak, daarom zag ik mij zoo gaarne door anderen, meer bevoegden, voor- gelicht.

De Overheid heeft in ons land de verhouding tot de kerk in haar wet op de Kerkgenootschappen zoo geregeld, dat zij beschouwd wordt als een vereeniging, die door den wil harer leden ontstaan is.

Indien de Overheid er nog een afzonderlijke wet op de Kerkgenootschappen op na houdt, het is om het historisch verleden en de gewichtige betekenis der kerk. Dat deze wet op de Kerkgenootschappen onrecht doet aan het wezen der kerk kan m. i. na alles, wat er over geschreven is, moeilijk geloofwaardig worden. Dat ons Reglement van '69, waardoor we als kerk voor de Overheid bestaan, aan de wet op de Kerkgenootschappen beantwoordt en dies de gedachte, zij 't niet met de bedoeling der samenstellers, buidigt, dat de kerk ontstaat door den wil van haar leden, is even moeilijk te loochenen. En wie durft die gedachte, dat beginsel, in overeenstemming met Schrift, Belijdenis en Gereform. Kerkrecht noemen? Door dat Reglement is onze kerk als eenheid zeker sterk tegenover de plaatselijke kerken.

Maar is het zoo Schriftuurlijk in zake van tucht tegen eenige gemeente (kerk zegt onze Dordsche kerkorde) de hulp van den wereldlijken Rechter in te roepen? Tegen de leden doen wij dat niet, kunnen het niet doen, maar begeeren het evenmin. Nu kan ons Reglement zeer zeker in woordens verbeterd worden, maar ontkomen we ooit aan het valsche beginsel, zoolang het aan de wet op de Kerkgenootschappen moet beantwoorden? Ja blijven dezelve bezwaren niet, al vervalt het Algemeen reglement en treden in zijn plaats de reglementen der lokale gemeenten? Ook dan onderwerpen we ons aan de voorstelling der Overheid, dat een kerk, een gemeente, ontstaat door den wil van haar leden. Alleen ontkomen we dan aan de onjuiste voorstelling, dat de samenstellende deelen van de kerk als complex, van de Chr. Ger. kerk in dit geval, de leden en niet de plaatselijke kerken of gemeenten zijn. Voor een combinatie met de Ned. Ger. kerken waren wij dan gebaat, maar het plaatselijk reglement bleef de samensmelting toch in den weg staan. Afgedacht echter van het vraagstuk der combinatie of der vereeniging, blijft het echter ook op zichzelf roeping om te waken, dat de Overheid door haar wetgeving, die in overeenstemming is met de heersche begrippen, eerst ons kerkbegrip niet vervalsche en ons daarna ook tot een valsche praktijk bringe.

L. C. F. VAN KAMP.

Wormerveer, 4 Febr. '90.

(Wordt vervolgd.)

Boekaankondiging.

Korte Schets der Christelijke Geloofsleer. Door P. J. van Melle, Ned. Herv. Pred. te Nijkerk. Nijkerk, Callenbach 1890.

De verschijning dezer Schets bewijst, dat de schrijver met velen de behoefte aan eene Christelijke Geloofsleer levendig gevoelt, en getuigt van een ernstigen wil, om in die behoefte te voorzien. Zonder twijfel zal zij dan ook door vele geestverwanten met blijdschap worden begroet. En zij verdient dat ook. Niet alleen omdat de poging op zichzelf reeds lof verdient, om aan zulken die zich voorbereiden voor eenig niet academisch examen, een beknopt leerboek der geloofsleer in handen te geven. Maar ook, omdat deze schets door vele deugden zijn gunstig onderscheidt. De schrijver wil niet gereformerd zijn in den historischen zin van dat woord, en doet ook geen moeite om het te schijnen. Openhartig en vrijmoedig spreekt hij zijne gedachten uit. Zijne voorstelling is overal duidelijk en gemakkelijk te verstaan. Bijzonderheden, aan de geschiedenis der kerk en der dogmatiek ontleend, verhoogen de waarde dezer Schets. En datgene, waarmede men op geloovig standpunt staande zich vereenigen kan, overtreft verre datgene, waarvan men om des beginsels wil verschillen moet.

De doorlopende bedenking, die wij tegen deze Schets zouden wenschen in te brengen, is, dat zij telkens te veel opkomt voor de rechten van het subject en daardoor het objectieve, dat de Schrijver blijkbaar met nadruk handhaven wil, toch altijd weer wankel en onzeker maakt. Enkele voorbeelden mogen dit toelichten. Overeenkomstig de gewone maar toch onjuiste opvatting, dat een dogma eene kerkelijk vastgestelde leerbepaling is, bepaalt de Schrijver de geloofsleer als de wetenschap, die de door den Christen op grond van de H. S. beledene waarheid onderzoekt enz. Maar indien dit zoo is, dan heeft de geloofsleer de stof reeds en behoort ze niet meer te "putten" uit, alleen maar te toetsen aan de H. Schrift (bl. 1). De waarborg dien de inspiratie ons geeft, dat wij uit den bijbel de geschiedenis en den inhoud der openbaring met voldoende gewisheid kunnen leeren kennen, laat voor alle onzekerheid de deur open (bl. 2). De overtuiging van den Schrijver, dat het histor. kritisch onderzoek des bijbels ons niets wezenlijks van onze belijdenis zal ontnemen (bl. 3), pleit voor het vertrouwen en de goede hope van Ds. van Melle, maar is geen vaste grond,

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 84